

Επικήδειος για τον αγαπημένο μας Μιχάλη

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Πέμπτη, 28 Μάρτιος 2019 10:27

Αγαπημένε μας συνάδελφε και διευθυντή Μιχάλη,
Δεν είσαι εντάξει, βιάστηκες να περάσεις απέναντι. Στα τόσα χρόνια που γνωριζόμαστε είναι η πρώτη φορά που μας στενοχωρείς με τον αδόκητο χαμό σου.
Η είδηση πέφτει βαριά στο σύλλογο, καθώς ο ένας μεταδίδει στον άλλο το κακό μαντάτο. Μετά το πρώτο αποκάρωμα σαν τα παιδιά αλλάζουμε ψιθύρους και βλέμματα, για να ξαναβρούμε-του κάκου- την ανασφαλή άνεση των ζωντανών. Αλλά τα ξόρκια τ' αγαθά τις ρητορείες, σαν είναι οι ζωντανοί μακριά, τι Θα τα κάνεις; Ας είναι...
Για τους δικούς μας ανθρώπους τα λόγια είναι πάντοτε φτωχά, λίγα κι ανήμπορα. Ακόμα και τώρα που σε αποχαιρετούμε, οι σκέψεις μας φτερουγίζουν σε λαθραίες ευφρόσυνες στιγμές, κάποτε και δυσάρεστες, σε κείνα τα ισχυρά τεκμήρια ζωής που ως φίλος ή συνάδελφος έζησες πλάι μας, χωρίς να έχεις την πρόθεση να τα εγγράψεις σαν διαθήκη: Ένας λόγος σου, μια φράση αγαπημένη, ένα σου νεύμα, μια οδηγία, μια συμβουλή. Να πώς το συμπτωματικό και το τυχαίο γίνεται παρακαταθήκη.

Όταν έμπαινες στο σύλλογο με τον ήρεμό σου τρόπο, τον έκανες αμέσως και δικό μας, εσύ που μας έμαθες ότι και οι πιο ήσυχοι άνθρωποι δεν είναι χωρίς λάμψη, κάθε άλλο. Εσύ που μας μάθαινες να κουβεντιάζουμε ήρεμα κι απλά. Εσύ που και στον υφιστάμενο από συστολή χαμήλωνες το βλέμμα.

Αλιεύοντας στη μνήμη μου λόγια, χειρονομίες και εικόνες από τον καθημερινό παλαινό συγχρωτισμό μας ψάχνω να βρω τι είναι αυτό που σ' έκανε αγαπητό σε όλους. Η ανθρωπιά κι η καλοσύνη, σου θαρρώ, μα πάνω από όλα η έμφυτη ευγένεια σου.

Κι όλοι εσείς που τα ακούτε ξέρετε πως δεν είναι οι συνηθισμένες κοινοτοπίες ενός δεκάρικου επικήδειου με πρόθεση δικαιωτική αλλά η γυμνή αλήθεια. Μιχάλη, ήσουν πάντοτε ουσιαστικός και δωρικός, γενναιόδωρος κι ασκητικός, απλός και μεγαλοπρεπής, δίκαιος κι αμερόληπτος χωρίς κανένα ίχνος επίδειξης και κομπασμού, ένας σπάνιος άνθρωπος, ένας πραγματικός κύριος.

Φίλε Μιχάλη, το αποτύπωμα κι η ενέργειά σου είναι διάχυτη στο χώρο, στα αντικείμενα που άγγιξες, στα λόγια που μας είπες. Το σχήμα σου ολοζώντανο ακόμα στην καρέκλα του γραφείου σου. Το χαμόγελό σου στις κόρες των ματιών μας. Κι όταν η άταφη θωριά σου ξεθωριάσει και η άταφη φωνή σου πια σιγήσει, και συ ξένος κι ανείδωτος περάσεις στην αντίπερα όχθη κράτησε ως μικρό αντίδωρο για όσα μας έδωσες ετούτη την υπόσχεση: Η μνήμη σου για πάντα στις καρδιές μας.

Κι αυτός, ο λόγος ο στερνός, Μιχάλη, ο επικήδειος, που σου απευθύνω, θέλω να ξέρεις, βγαίνει από το στόμα μου πικρός, με απροθυμιά που τη νιώθω κιόλας μέσα μου να θεριεύει. Μιχάλη, Μας άφησες νωρίς. Ας είναι ελαφρύ το χώμα της κρητικής γης που θα σε σκεπάσει!